

4. Кисельова О.І., Кобзева Т.А. Трудове право України. Суми: Сумський державний університет. 2017. 309 с.
5. Луценко С.А., Трудові спори. *Юридична консультація*. 2011. №2. - С. 68-69.
6. *Про порядок вирішення колективних трудових спорів (конфліктів)*: Закон України від 7 листопада 2012 р. №34, Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/137/98-%D0%B2%D1%80#Text> (дата звернення 18.05.2021).
7. Трудове право України / Кучер В.О. та ін. Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ. 2017. 564 с.
8. Трудове право України / Пилипенко П.Д. та ін. Київ : *Істина*, 2007. 208
9. Трудове право / Жернаков В.В. та ін. Харків: *Право*. 2012. 494 с.

Мірошниченко А.С.,
студентка 2 курсу
юридичного факультету
Науковий керівник:
Нестерцова-Собакарь О.В.,
кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри цивільно-правових дисциплін
Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ

ВИМОГИ ДО ЮРИДИЧНИХ ФАКТІВ ЯК ПІДСТАВИ ВИНИКНЕННЯ ПРАВОВИХ ВІДНОСИН

Юридичні факти – це конкретні життєві обставини (події, явища) реальної дійсності, які породжують передбачені нормами права правові наслідки. Юридичні факти, як підстава виникнення правових офіційних відносин, мають відповідати певним вимогам. Для детального аналізу розглянемо їх зміст.

За своїм соціальним змістом юридичний факт, у першу чергу, має адекватно відображати соціальну ситуацію. Це головна вимога до юридичних фактів і саме в цьому полягає сутність їх ідентифікаційної функції. Вони повинні точно означити соціальну ситуацію, забезпечити її фіксацію в правовому регулюванні. Тобто юридичні факти виступають в ролі своєрідних оціночних критеріїв, які свідчать про наявність соціально-юридичної обставини. Інша вимога до юридичних фактів полягає в тому, що за їх допомогою визначаються межі ситуації, які дозволяють відмежувати її від інших схожих обставин. [1, с. 69]

Другою вимогою, якій має відповідати юридичний факт, є стабільність його соціального змісту. Нестійкі, схильні до внутрішніх змін обставини лише у виключних випадках можуть використовуватися в якості юридичних фактів. Наприклад, недостатньо стійким виявився такий юридичний факт, як середній бал з атестату зрілості, що враховувався при вступі до вищого навчального

закладу. Після введення цього показника з року в рік спостерігалось зростання середнього балу в атестатах, що не завжди відповідало справжньому підвищенню якості знань. Використання подібних юридичних фактів може суттєво деформувати або знизити ефективність правового регулювання [3, с. 76].

Юридичні факти повинні бути адаптивними, тобто мати властивість «приспосовуватися» до ситуацій, які постійно змінюються. Ця вимога не суперечить іншій вимозі – надійності юридичного факту. Використання такої властивості юридичних фактів дозволяє уникнути змін законодавства під час стрімких змін економічної ситуації в країні [3, с. 75].

Важливою вимогою до юридичного факту є також його доказовість. Доказовий факт означає допоміжний, посередній доказ, на підставі якого суддя може зробити висновок про той чи інший факт, що мав місце при розгляді ситуації за допомогою життєвого досвіду і певних логічних міркувань [4, с. 59].

Важливим є також така вимога як рівень переконаності (впевненості) юридичних фактів. Точніше кажучи, йдеться про питання вірогідності того, що певний (безпосередньо важливий для того, щоб встановити наявність певної ознаки юридичного складу) факт має чи мав місце, а отже чи мусить суд базувати на ньому своє рішення? Право може вимагати певного (не обов'язково стовідсоткового) рівня ймовірності. Але тут постає з особливою актуальністю властиве праву питання справедливості. Адже виглядатиме грубою несправедливістю, якщо без належного і стовідсоткового доведення або лише за підозрою призначити комусь кримінальне покарання. Лише у такому провадженні (наприклад, цивільний процес), яке служить гарантуванню індивідуальних інтересів, а відтак значною мірою належить до диспозиції (правом, яким можна скористатись або й ні) сторін, можна відступити від вищезазначеного правила і дозволити судді вважати ті чи інші факти такими, що мають місце, без глибокої перевірки. Це, наприклад, можна допускати в межах цивільного процесу, якщо ту чи іншу обставину стверджують або з нею погоджуються обидві сторони (позивач і відповідач).

Слід зазначити, що цивільне процесуальне законодавство України дещо вужче реалізує принцип диспозитивності. Так, відповідно до цивільно-процесуального законодавства України визнання однією стороною факту, наведеного іншою стороною, не є достатньою підставою для визнання його судом. Очевидно, принципи, на яких побудоване цивільне процесуальне право України, дещо відрізняються від кримінального процесуального права [5, с. 162-168].

Іншою важливою вимогою до фактичного складу юридичного факту можна назвати цілісність системи життєвих обставин. Як і у кожній системі, елементи фактичного складу знаходяться у взаємозв'язку і взаємозалежності. Причому кінцевий ефект (конкретний правовий наслідок) є результатом фактичного складу у цілому – всього комплексу фактів [2, с. 36].

Підсумовуючи вищевикладене, можна сказати, що кожен новий юридичний факт має органічно вписуватися до всієї системи правового регулювання. Запорукою цього є його відповідність конкретним соціально обумовленим вимогам і їх передбачуваність діючим законодавством.

Список джерел:

1. А.М. Колодій, В.В. Копейчиков, С.Л. Лисенков. Теорія держави та права: навчальний посібник. К.: «Юрінформ», 1995. 185 с.
2. Варламова Н.В., Лазарев В.В., Мальцев Г.В. Проблемы общей теории государства и права, М., 2002. 832 с.
3. Данилюк О.В. Факти-умови і факти-підстави виникнення індивідуальних трудових правовідносин: спільні та відмінні риси. Проблеми правового забезпечення праці та соціального захисту населення України в сучасних умовах. Чернігів:, 2007. С. 75-77.
4. Пленюк М. Поняття юридичного факту в доктрині цивільного права: історія і сучасність. *Юридична Україна*. 2014. С. 58–62.
5. Ковальська В. С. Юридичні факти-стани у сімейному праві : питання правової природи. *Університетські наукові записки*. 2012. С. 162–168.

Носач А.М.,

здобувачка вищої освіти

група ЮД-944,

Дніпропетровський державний

університет внутрішніх справ

Науковий керівник:

Золотухіна Л.О.,

доцент, доктор юридичних наук

професор кафедри цивільно-правових дисциплін,

Дніпропетровський державний

університет внутрішніх справ

ВИКОРИСТАННЯ ПРАВА НА ВІДПОЧИНОК І АСПЕКТ РОБОЧОГО ЧАСУ ЯК ВАЖЛИВА КАТЕГОРІЯ ПРАВ ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА У ТРУДОВИХ ПРАВОВІДНОСИНАХ

В роботі було висвітлено, розкрито та досліджено проблематику використання права кожної людини на відпочинок в Україні. Було проаналізовано головні питання та аспекти робочого часу в трудових правовідносинах. Охарактеризовано важливий аспект робочого часу в конституційній категорії прав та свобод людини і громадянина. З огляду на тематику роботи проаналізована ґрунтовна база різноманітних наукових досліджень, праць, і законів.

Людина - її здоров'я, життя та працездатність є найважливішим капіталовкладенням кожної правової розвиненої держави, та важливим аспектом захисту особи на законодавчому рівні. Варто зазначити, що охоронний принцип в трудовому праві відбувається та поширюється саме під час впливу на певну групи населення і їх відносини, що стосуються закріплення правильного середовища для якісної праці особи, що перебуває у трудових відносинах, підтримання високого морального та фізичного розвитку та стабільності